

cesty za dobrodružstvím

Almanach
dětských
literárních
prací
2013

Cesty za dobrodružstvím

**Almanach dětských literárních
prací
literární soutěže
O poklad strýca Juráša**

2013

Vydala v roce 2013 Městská knihovna Rožnov pod Radhoštěm, příspěvková organizace,
Bezručova 519, 756 61 Rožnov p. R., tel. 571 654 747,
www.knir.cz, knihovna@knir.cz, www.facebook.com/knir

Práce nebyly stylisticky upravovány

Sestavily: Ilona Kroupová a Renata Vinklerová

Sazba: Pavel Zajíc

Ilustrace: žáci ZŠ Dolní Bečva - Tristen Durant Bell, Prokop Divín, Marek Tutko, Dalibor Vojkůvka

Náklad: 30 ks

2013

ISBN: 978-80-87334-17-1

Jednoho chladného podzimního dne se Pavla, Niki a Honza projížděli na Lysce. Byla to jejich malá loďka. Byla opravdu malá, měla jen dvě plachty a malou kajutu. Pavla a Honza byli na palubě, Niki v podpalubí pila čaj. Niki spíše s čajem jen tak seděla, protože její čaj byl ještě moc horký. Loďka se najednou začala houpat a za chvíli sebou nečekaně trhla a na Niki se čaj vylil. Vyřítla se rozčileně na palubu. Běžela, jak nejrychleji dovedla, ale běžela tak neopatrně, že místo toho, aby se důstojně a našťvaně přičítala k Honzovi a Pavle, žuchla přes malé lodní zábradlí do vody. Plácala sebou ve vodě jako kočka. Honza a Pavla se jí smáli, ale po „důkladném odprošení“ jí hodili provazový žebřík. Najednou začalo poprchat a během chvíli se pořádně rozpršelo.

„Domů nepojedeme, byli bychom všichni mokří jako myši.“

„No dobře, Niki, zakotvíme.“

„Spustit kotvu! A teď vylodit, posádko!“

„Ano kapitáne Pavlo!“

„Ty, Honzo, Lysku vytáhni na břeh co nejvýš.“

„Proč zase já?“ odmlouval Honza.

„Niki je už zmrzlá a já Lysku tahat nechci!“ odpovídala Pavla Honzovi.

„Ach jo, ale to druhé není důvod...“

„Ale Honzo...“

„Blá blá blá, už ji tahám.“

Niki se snažila vyšplhat do malé jeskyňky vysoko ve skále, kterou si společně našli. „Ne, Niki, do skalního úkrytu nelez, je mokro, spadneš! Podívej, našla jsem tu něco!“ Pavla našla dlouhý úzký tunel, který se asi po dvaceti metrech měnil v jeskyni. „Honzo, ty už taky pojď.“ Pavla se po čtyřech proplazila tunelem až do jeskyně. To samé udělali i Honza a Niki. V jeskyni bylo teplo a z hloubky jeskyně vycházelo světlo. Honza si toho všiml jako první. „Podívejte, z té jeskyně vychází světlo!“

A rozběhl se to prozkoumat.

„Honzo, nechoď tam!“

„To nemá cenu, Pavlo, stejně, i kdyby tě slyšel, tak tam půjde.“

„Máš asi pravdu, tak tu na něj počkáme.“

Honza volání Pavly neslyšel a doběhl k světlu tak blízko, že zjistil, co ho vydává. „Téda!“ zašeptal.

Viděl obrovské hejno draků i s malými dračaty, někteří měli zatím jen vajíčka. Každý malý draček nebo vejce měli vedle sebe ohýnek, který mu zapálil jeho rodič. „Holky, to jsou draci! Pojďte se podívat!“

„Ale Honzo, o není možné!“ dychtila Pavla, která s Niki po boku běžela za Honzou. Když doběhly, nemohly ani promluvit.

Po chvíli se Niki konečně zmohla na slovo: „To jsou opravdu...“

„Draci...“, doplnila ji Pavla. Chvíli na draky společně s údivem zírali, ale po chvíli se draci začali pohybovat úplně jinak než doposud.

„Oni chtějí někam letět!“

„Když myslíš, Honzo, tak se schovejme do támhletoho výklenku.“

Pár minut se nic nedělo.

„Nevylezeme už?“ ptala se Niki.

„Počkej ještě chvíli.“

A dobře, že počkali, protože teď už by nejspíš leželi celí polámaní na zemi. Draci totiž najednou vzletlí a letěli ven. Neletěli ale tunelem, kudy přišli oni, ten by pro ně byl moc úzký, vzletlí vzhůru a nějakým otvorem vyletěli ven. „Pojďme se podívat na ta dráčata,“ navrhl Honza.

„No já nevím, Honzo, není to nebezpečné?“ měla Niki obavy.

„Nestrachuj se, Niky.“

„No tak dobrá.“

Všichni seběhli blíž k dráčatům.

„Co kdybychom si některé vzali domů?“

„Skvělý nápad, Honzo! Dvakrát ano a co ty na to Niki?“

„No já nevím.“

„Ale je to dvakrát ano, jednou ne, přehlasovali jsme tě!“

„Honzo, Niky, nehádejte se, pojďme si raději nějaké vybrat.“

Honza k Niky přinesl černé dráče. „Tak co na něj říkáš?“ „No, mě se moc nelíbí. Podívej se na to moje.“

Niky Honzovi ukázala tyrkysovočerné dráče. „To tvoje je Niki opravdu hezčí, než to moje. Pojďme ho ukázat Pavle, jestli nenašla ještě hezčí než my.“ A opravdu. Když Honza a Niky přišly k Pavle, ukázala jim fialovooranžové dráče. „Teda Pavlo, tvoje je nejkrásnější. To si necháme a když jsi ho našla ty, tak ho i ty pojmenuj.“ „Tak když ho musím pojmenovat já, tak to bude Fialová Jiskra.“ „Po nějaké době už všichni měli hlad a venku byla pořád ještě bouřka. „Všechny sušenky, co jsme měli v kapsách už jsme snědli, co teď?“ „Víš co, Honzo, už mě to napadlo. Dojdu k Lysce, tam bychom měli mít ještě nějaké rohlíky a sušenky.“

„Tak pro to dojdeme.“ vykřikli Honza i Niky najednou. „Ne, dojdu tam sama. Vy pohlíďte Fialovou Jiskru.“

Pavla vyběhla z jeskyně. „To ne, voda stoupla!“ vylekala se Pavla a Lysku nikde neviděla. Byla pryč. Pavla ale neztratila hlavu a rozběhla se po proudu. Po několika minutách Lysku našla. Nastoupila, v kajutě si udělala topinku z rohlíku a protože už moc nepršelo a vál příznivý vítr, zaradovala se. „Výborně, vítr vane správným směrem, budu brzy u jeskyně.“ Za chvíli opravdu k jeskyni doplula, ale spatřila za sebou přilétající draky. Jak nejrychleji to šlo, dostala se do jeskyně. „Je Jiskra připravená?“

„Ano.“

„Tak můžeme vyrazit.“

Vtom do jeskyně vlétli draci. „Ale Pavlo, Honzo, počkejte, co když tu má Jiskra rodiče?“ „Máš pravdu, Niky,“ řekla Pavla.

„Honzo, pošli ji k ostatním.“

„Dobře,“ odpověděl Honza a šťouchnul Jiskru k ostatním drakům.

„Tak běž.“

Jiskra seběhla k ostatním a místo toho, aby se přitulila k rodičům a vzala si od nich rybu, přišla k jednomu dráčetí, naježila se a ukradla mu jeho rybu.

„Hele, Jiskra krade! To znamená, že žádné rodiče nemá!“

„Takže půjde s námi, Niky?“

„Asi ano.“

„Juchů !!!“

Honza Fialovou Jiskru vzal a všichni čtyři nastoupili na Lysku. Ujeli teprve pár metrů, když je začala pronásledovat skupinka draků. Vtom si jeden z nich nacpal do tlamy balvan a v podobě ohnivé koule ho poslal na loďku.

„Tomu se nevyhneme!“ zaječela Niky. Koule už byla hodně blízko, když najednou před kouli vlétl tyrkysový drak. Draka to srazilo do vody a ostatní draci se vrátili do jeskyně. Posádka lodě vystoupila na břeh, protože právě tam drak vyplaval. Niky a Pavla ho ošetřily. Nakonec Pavla řekla: „Asi se mu rána brzy zahojí, ale létat už asi nebude, zasáhlo ho to přímo do křídla. Budeme se o něj chodit starat.“

A protože se už úplně vyjasnilo, děti se rozhodly, že pojedou domů. I se svým novým kamarádem Fialovou Jiskrou, které děti chtěly vynahradit rodiče.

„Myslíte holky, že se na nás bude maminka zlobit, že jsme byli tak dlouho pryč?“

„já myslím, že ne, a určitě nám vše uvěří, vezeme si přece Jiskru a to je náš důkaz!“

Tetiččin dům

Pavla Czekajová

4. třída, ZŠ Koryčanské Paseky

Eliška, Tomáš a Lukáš zrovna leželi v posteli a hráli karty. V tom zazvonil zvonek. Kdo to asi může být? Nejstarší Eliška šla otevřít. Tomáš a Lukáš zůstali v posteli a těšili se, že jim někdo něco nese. Ale když se Eliška vrátila, už si to nemysleli. Měla celé mokré oči, v náručí tiskla svoji kočku Lízu, která se snažila utéct, ale Eliška jí držela pevně. Bratři se zeptali, co se stalo. Eliška pustila Lízu a řekla bratrům: „Onemocněla tetička Helena.“ Chvilí bylo ticho a pak Eliška zašeptala: „Než se vrátí z nemocnice, máme jí hlídat dům.“ Hlídat dům! Helenin strašidelný dům!

Hned druhý den jeli rodiče navštívit nemocnou tetu Helenu do nemocnice a děti dostaly za úkol pohlídat její dům. Vzali tedy Lízu a vydali se na cestu. Hned když otevřeli dveře a vešli dovnitř, Líza zamňoukala a utekla směrem do kuchyně. Děti si sedly na gauč a pustily si televizi. V tom se ozvala z koupelny rána, Eliška i chlapci se šli podívat, co se stalo a uviděli rozbité zrcadlo. Co je? Jak se to mohlo stát? Po chvíli další rána, v ložnici spadla židle. To už se Eliška i chlapci začali fakt bát a rozhodli se ze strašidelného domu utéct. Ale ne bez jejich malé kočky. „Lízo!“ křičely děti, ale nic se nedělo. „Lízo!“ volaly znovu, ale pořád se nic nedělo a pak najednou zase uslyšely nějaké podivné zvuky na schodech, ale když se tam děti podívaly, nic tam nebylo. V tu chvíli zazvonil telefon a Eliška na rozdíl od mladších sourozenců hovor vzala. Byli to rodiče. Řekli dětem, že Heleně je moc zle a proto zůstanou přes noc v nemocnici s ní a děti mají přespát do rána v tetině domě. Eliška s chlapci se snažila rodičům vysvětlit, že to není dobrý nápad, že v domě asi straší, ale rodiče o takových hloupostech nechtěli slyšet.

Tak šly děti spát, namačkaly se k sobě do jedné postele, nejdříve nemohly strachy usnout, ve tři hodiny ráno se jim to konečně podařilo. Elišce se zdál sen, že jí rodiče koupili křečka. Tomášovi se zdálo o Janě Bewikolské, nejhezčí a nejoblíbenější holce ze třídy.

Lukášův sen byl o tom, jak šli s kamarády do kina na film Doba ledová 5.

Ráno se Lukáš probudil poslední, šel na snídani, v kuchyni si Eliška s Tomášem povídali o snech. „... a dala mi pusu...“ dovyprávěl Tomáš zrovna svůj sen.

"Ahoj, Lukáši!" řekli sourozenci dvojhlasně.

"Ahoj!" odpověděl Lukáš. Najednou uslyšeli u dveří zamňoukání. Otočili se a uviděli svou milovanou Lízu.

Hurá, děti už se bály, že se Líza v tomhle hrozném strašidelném domě ztratila. Pak zazvonil zvonek. Děti se rozběhly otevřít dveře, ale pak se zarazily. Kdo to může být? Maminka s tatínkem nám zakázali otvírat dveře cizím lidem, když jsme sami doma.

Když po dlouhém přemýšlení dveře přece jen otevřely, nikdo tam už nebyl, ale přede dveřmi stála krabice. Jak se dostala? Co v ní je? Zvědavý Tomáš ji opatrně otevřel, no a vevnitř bylo štěně a dopis. Bylo v něm:

AHOJ, HELI, POSÍLÁM TI ŠTĚŇĚ, CO JSI CHTĚLA. DOBŘĚ SE O NĚJ STAREJ, SNAD SE NEBUDE PRÁT S TVOU KOČKOU MICKOU A KOCOUREM MOURKEM. JMENUJE SE REX, JEHO MATKA BESSY JE JEZEVČÍK A OTEC ROGER BÍGL.

MĚJ SE DOBŘĚ A POZDRAVUJ NETERĚ A SYNOVCE.

TVŮJ BRÁCHA PEPA

Děti se na sebe podívaly a vyprskly smíchy. Tak ty strašidla, které nás včera vylekaly, to byly Heleniny kočky! To byla úleva. Zbytek dne děti strávily hledáním tetiných koček, které nalákaly na misku mléka. Když se odpoledne vrátili rodiče, byli už kočka Micka, kocourek Mourek i pesek Rex nejlepšími kamarády a když se teta Helena uzdravila a vrátila domů, její dům už nikdy nebyl tichý a strašidelný.

Šmurinka a koťátka

Michaela Mitášová

4. třída, ZŠ Koryčanské Paseky

Příběh vypráví o kočičce, která se jmenuje Šmurinka. Její kožíšek je celý černý a má krásné zelené oči. Bydlí u babičky a dědečka, kam se přistěhovala. Když k nim přijdeme, vždycky si s ní ráda hraji. Házím jí míček, s kterým pak dovádí, nebo se s ní mazlím.

Avšak jednou o víkendu, když jsem přijela k prarodičům, kočička Šmurinka nikde nebyla. Babička říkala, že už ji pár dní neviděla.

Měla jsem obrovský strach, že se Šmurince něco stalo. Pokoušeli jsme se ji najít, ale marně. Nikde nebyla. Pár dalších dní se vůbec neukázala. Byla pryč už celý týden.

Další víkend, který jsem byla u babičky a dědečka, se Šmurinka ukázala. Ale byla jiná, měla velké břicho, čekala koťátka. Byli jsme rádi, že se Šmurince nic nestalo a vrátila se zpátky domů a taky jsme se všichni moc těšili, až budou koťátka na světě.

Strašidelná ZOO

Jana Krčmová

5. třída, ZŠ Koryčanské Paseky

Jednoho pochmurného dne jsem šla s Míšou do zoologické zahrady. Za takového to počasí bych raději

ležela v posteli, ale dostali jsme za úkol nakreslit opici.

Tak jsme se šly podívat, jak vypadá.

V ZOO nebylo moc návštěvníků, tak jako bývá za pěkného počasí. Chtěly jsme to mít rychle za sebou, tak jsme šly

rovnou k pavilonu opic. Pavilon byl však prázdný.

"Kde jsou všechny opice?" , řekla Míša. Rozhlížely jsme se kolem sebe. "Jé, tam jsou žirafy".

Něco ale nebylo v pořádku. Žirafy neměly fleky, ale měly čáry jako zebry. Slon neměl chobot, ale měl dva hrby.

Hadi měli nohy a velkou hřívu. Dokonce lev měl na zádech krunýř a místo řvaní kuňkal. Otočily jsme se

a za námi byl páv. Teda - jestli to byl páv? Jeho peří bylo barevné jako duha a na každém píruku jedno oko.

Dostali jsme strach. Běžely jsme do kanceláře ředitele ZOO. Dveře byly do kořán a u stolu místo ředitele seděla opice.

Něco mumlala do telefonu. Šly jsme blíž, abychom lépe slyšely.

"Jó, jasně, se zvířaty sem to vyřídil, teď jdu na návštěvníky."

Podívaly jsme se na sebe, vzaly nohy na ramena a zastavily jsme až doma.

Strašidelný sen

Johanka Pěchová

5. třída, ZŠ Koryčanské Paseky

Byla noc, svítal měsíc, cesta se leskla, protože před chvílí přšelo. Bylo ticho, jen občas jsme zaslechly kroky, které bylo jen tak tak slyšet. Já a moje kamarádka Eliška jsme se snažily otevřít zámky starého domu ve zvláště pojmenované a neobydlené ulici. Konečně po deseti minutách hledání správného klíče se dveře pohnuly a otevřely vchod do domu.

Předsiň vypadala jako nepoužívaná, ale několik bot tam stejně leželo. Kuchyň byla zatuchlá, plesnivá a z ledničky vycházela zvláštní vůně, spíš pach. Proto jsme se zde nezdržely dlouho.

Obývací pokoj se nám líbil, byl prostorný a zachovalý. V horní místnosti byla jen ložnice a koupelna. V koupelně jsem se zastavila, ale kamarádka na mě volala. Stěží jsem opouštěla koupelnu a rozběhla jsem se za kamarádkou. Eliška stála u žebříku, který vedl na střechu domu. Vylezly jsme na střechu, kde byl bazén a u něj plavky. Byla jsem u nich první.

Jen co jsem skočila do vody, ucítila jsem pronikavou bolest - v bazénu totiž nebyla voda. Zavřela jsem oči bolestí. Když jsem je otevřela, byla jsem ve své posteli.

Oddychla jsem si a ještě na chvíli usnula.

Bylo to už dávno, asi 10 let od toho, co kluk jménem Petr (tehdy měl 12 let) letěl do vesmíru. Ale budu vám o tom vyprávět. Jednoho dne, když měl Petr ve škole přírodovědu, zaujal ho vesmír. Všechny ty planety, komety atd. Proto si řekl, že se tam někdy musí podívat. Přišel za panem učitelem a řekl mu: „Pane učiteli, když budu mít milion nebo dva, mohl bych letět do vesmíru“? a pan učitel mu odpověděl: „Víš, ono to není zase tak jednoduché. Abys mohl letět do vesmíru, potřebuješ k tomu hodně peněz. A navíc je Ti teprve 12. A víš přece, že nejsi úplně zdravý, to je taky problém. Asi tě budu muset zklamat“. Petr odešel ze třídy smutný, ale nevzdával se. Když přišel domů, zeptal se svého tatínka (milionáře), jestli někdy chtěl letět do vesmíru. Po hodině vyprávění nakonec dospěl závěru, že kdyby se vyléčil, pořádně cvičil a zvládal by to jak psychicky tak i fyzicky, někdy by se mu to mohlo podařit.

A tak po dlouhé době cvičení a domluvě s NASA, letěl do Ameriky a tam se připravovali na velkou premiéru. Byl totiž první dítě, co kdy letělo do vesmíru. Velký den nadešel. Bylo to 27.11.2002 a vše už bylo připraveno. Celá posádka včetně Petra už byla v raketě a začalo se odpočítávat. Jeho rodiče se strachy celí třásli. Slyšeli jen 10,9,8,7,6,5,4,3,2,1 a BZUUUUUM. Na nebi byla jen oblaka dýmu a raketa za chvíli nebyla v dohledu. To byl pohled! Pro Petra to byla pohádková říše. O tom nádherném pohledu na zemi ani nemluvě. Kapitán rakety dostal svolení k přistání na měsíci. Tam se stalo něco zajímavého.

Petr vyšel z vesmírné lodi jako první a uviděl zvláštní stvoření, která se na něho dívala. Všichni byli překvapeni. Pokaždé když někdo letěl do vesmíru, nikdy nikoho neviděli. Zvláštní stvořeníčka přišla k Petrovi a se strachem mu pověděla: „My být mimozemšťané, my žít na Měsíc“. Kosmonauti se na sebe udiveně dívali, protože ani jeden jim nerozuměl. Jen Petr, který si s nimi rozuměl moc dobře. Vysvětlil mu, že už roky se dívají na naši krásnou Zemi, ale když někdo přiletí na měsíc, tak se ho bojí a raději se ani neukazují. Ale Petra se nebojí, ten je pro ně vyjimečný. Pořád mluvili, mluvili a mluvili a ostatním kosmonautům to připadalo hrozně divné. Proto se Petra zeptali: „Chlapče, o čem si to tady povídáte? Vždyť my jim nerozumíme ani slovo!“ . Petr jim jednoduše odpověděl: „Pánové, tohle jsou mimozemšťané a chtěli by se s námi podívat na naši Zemi“. Posádka se strašně dlouho domlouvala a na konec řekli, že pokud by se převlékli za lidi, možná by to bylo možné.

Tak všichni nastoupili do rakety a letěli zpátky na Zemi. Tam se mimozemšťané převlékli za lidi. Pár minut po přeletu Petr potkal rodiče a ti ho objímáním málem umačkali. Ale vůbec se jim nezdáli ti jiní kosmonauti. Petr se zarazil, ale nakonec to mamince vysvětlil tak, že když se tak bála, aby se mu nic nestalo, tak si jich asi nevšimla. To už pro ni bylo srozumitelnější. Mimozemšťané si prohlédli kousek Ameriky a celou Českou republiku. Jenže jim to pořád nestačilo. Chtěli si prohlédnout také jiné státy. Letěli proto do Splitu v Chorvatsku. Moc se jim tam líbily všechny stavby, loďky a hlavně moře. Šli se i s Petrem vykoupat jenže mimozemšťanům natekla slaná voda do očí a začali křičet: „Au, au. Pomoc, to bolí!!!!“ Petr je rychle vyvedl ven pod sprchu. Pak jim bylo mnohem líp, ale řekli si, že už by se měli vrátit zpátky domů. Zavolali svým kamarádům, aby pro ně přiletěli. Za chvíli na zemi přistál létající talíř a naposledy se s Petrem objali. Vyletěli spolu na měsíc a od té doby na Petra pořád z Měsíce blíká světýlko na znamení, že na něj nezapomněli.

Wënya vede těžký život - je napůl člověk a napůl elf. O otci neví vůbec nic, ale její matka byla lesní elfka, která je už mrtvá. Ani na jednoho rodiče si dívka nepamatuje a přežívá jen díky dračici Firyi, která se jí ujala, když byla dvouleté děťátko. Někdo ji nechal položenou pod Velkým stromem elfů. Ale ani Velký strom by Wënyu neochránil před hrůzami noci, takže vděčí Firyi za svůj život. Nyní se ale musí schovávat před lidmi i před elfy - ani jeden národ s ní nechce mít nic společného. V dívce vře nepochopení. Zatím se s tím však neodvážila nic udělat...

Wënya otevřela oči. Jaké je to krásné letní ráno! Firya ležela vedle ní a zhluboka oddechovala. Dívka však věděla, že dračice je pořád ve střehu. Kdyby se blížilo nějaké nebezpečí, ucítila by ho a Wënyu by varovala. Půlelfka proto začala rozhrabávat ohniště, aby mohla připravit snídani.

„Měla by ses už konečně přestat schovávat! Nemůžeš za svůj původ, a tak lidé ani elfové nemají právo tě za to odsuzovat.“ prohodila Firya a usadila se vedle ní. Dračice se svými pouhými šedesáti centimetry patřila k nejmenší rase draků, ale možná právě její velikost ji udržela naživu. Lidé si až moc začali přisvojovat Zemi a elfové se zase zavrtali do lesů a izolovali se, co nejvíc to šlo.

„Neboj se, Firyo. Myslím, že tentokrát už nastal ten správný čas. Nedokážu dále snášet tu nenávisť mezi národy... vždyť jsou si tak podobní!“

„Tak tohle nikdy před žádným elfem neříkej! Kdyby slyšel, že jej přirovnáváš k člověku, bral by to jako tu nejhorší urážku.“ řekla dračice a švihla ocasem, „Takhle si jejich důvěru nezískáš.“

„To je tak dětinské!“ zamumlala si Wënya pro sebe a začala si nakládat míchaná vejce.

„To je.“ odpověděla Firya, která jí slyšela, „A právě proto je na tobě, abys to změnila. Jsi jediný žijící půlelf v celé Zemi. Neříkej mi, že sis z těch čtrnácti let, co jsme spolu, nic neodnesla.“

„Máš pravdu! Pokud chci, aby se něco změnilo, musím si to zařídít sama. Jdeme!“

„Teď hned?“ otázala se znechuceně dračice, protože právě se zájmem okusovala vypasenou myš, která udělala chybu a přiběhla za vůní čerstvě připravovaného jídla, „Nechceš s tím pět minut počkat?“

„Ne! Teď hned, nebo si to ještě stihnu rozmyslet.“ dodala rozhodně Wënya a popadla vak s věcmi.

„Firyo! Už jdeme lesem čtvrtý den. Můžeš mi, prosím, přesně říct, jak daleko to ještě je? A už laskavě neříkej nic ve stylu: To záleží na tom, jak rychle půjdeš nebo...“

„Tentokrát už jsme na místě.“ přerušila dračice dívku zrovna ve chvíli, kdy překročily hřeben kopce, „Vítej v největším městě elfů, v posvátném městě K'aelad!“

Wënya s úžasem shlížela na obří lesní město. Domy byly stavěny chytře kolem stromů a každé obydlí mělo i terasu v koruně, na kterou se chodilo po točitém schodišti. A všude se hemžili elfové. Vysocí, s havraními nebo světlými vlasy, pohybovali se lадně jako kočky.

„Páni!“ neubráníla se úžasu.

„Nezapomeň, že musíš projít rychle a mířit přímo k paláci. Celou dobu měj staženou kápi a až dorazíš na místo, zaříd', aby Nejvyšší elf svolal radu Moudrých. Snaž se je přesvědčit, že jejich nenávisť je neoprávněná a že i ty máš právo na místo po jejich boku.“ poučovala Firya a vyfoukla obláček kouře, „Kdyby se něco zvtlo, budu tě chránit. Ničeho se neboj.“ zakončila svůj proslov a v očích se jí mihl dravý výraz, „Oficiálně tam s tebou nesmím, ale budu tě sledovat z výšky!“ a dračice roztáhla křídla a vznesla se nad zelenou klenbu.

Wěny seběhla z kopce a zamířila do davu. Po dvaceti minutách strkání se ocitla před honosnou budovou Hlavního paláce, neváhala a zamířila dovnitř.

Nejvyšší elf seděl za masivním stolem a četl zaprášenou knihu. Když dívka vstoupila, pomalu ji zavřel a vstal.

„Co tady pohledáváš půlelfko? Nemáš tu co dělat, zneuctíváš posvátné město!“ zahřměl.

„Právě o tom s vámi chci mluvit! O vaší nenávisti, která pramení z minulosti. Žádám vás, abyste svolal radu Moudrých!“

„Myslím, že máš nějaké vysoké požadavky, nezdá se ti?“ pokračoval už trochu mírněji elf.

„Nikdy jsem nic neprovedla... Mám na to právo.“ dodala tiše Wěny.

„Dobrá.“ souhlasil elf a dívka překvapeně zamrkala. „Svolejte radu Moudrých! Za dvacet minut čekám všechny v jednacím sále!“ křikl Nejvyšší na stráž u dveří.

Jednací sál byla zelená jeskyně tvořená z kmenů a větví stromů. Wěny seděla v čele stolu spolu s Nejvyšším elfem a po stranách se usadili Moudří.

„Wěny, splnil jsem tvou prosbu a svolal Radu. Nyní se můžeš vyjádřit a my tě vyslechneme.“ začal Nejvyšší, „Máš slovo.“

Dívka se postavila a spustila: „Zdravím vás všechny a děkuji, že jste mi vyhověli. Jde o to, že elfové a lidé se odjakživa nenáviděli. Nyní už k tomu není důvod. Nenávisť vůči jinému národu jen tak je neomluvitelná! Ale když se dvě bytosti rozhodnou nenávisť porušit, jako moje matka a otec a vy zavrhnete je i jejich potomky, to je ještě neomluvitelnější! A aby to nebylo málo, chováte se k mé matce jako ke špíně a necháte ji umřít hladu! To je to nejhorší! To nemáte vůbec srdce? To neznáte nic jiného než nenávisť a posedlost čistou rasou?“

„Wěny.“ spustil mírně Nejvyšší elf, „Připouštím, že jsme možná byli slepí... snad i hloupí. Ale musím se tě zeptat, odkud víš to o tvé matce. Nemůžeš si to pamatovat.“

Dívka se kousla do rtu a přemýšlela. Má k němu být upřímná a říct mu o Firy, nebo zalhat a riskovat jeho důvěru?

Firya ale rozhodla za ni. Sletěla z větve a lадně přistála uprostřed stolu.

„Já jsem jí o tom řekla! Já, Firya Zářivá!“

Všichni kromě Wěny a dračice překvapeně zírali.

„Och, Zářivá! Ty jsi naživu! Ale jak to dokázala? Co...?“ zakoktal se Nejvyšší.

„Může mě někdo seznámit s tím, co se tu děje?“ zeptala se rozhořčeně dívka.

„Odpusť mi to, Wěny, ale opravdu to jinak nešlo. Nesměla jsem ti prozradit, že jsem tvá matka!

Bohyni elfů se mě zželelo, protože jsem zemřela kvůli tomu, že jsem cítila lásku tam, kde jiní nenávisť a tak mě navrátila do života, abych se o tebe mohla postarat v podobě draka. Ale tady má úloha končí - je ti už šestnáct let. Bohyně mi totiž řekla, že pokud ti prozradím, kdo jsem, zanedlouho poté zemřu. Nevím kolik času ještě mám...“

Firyina slova zanikla ve hvizdu šípu, který se jí následně zaryl do hrudi.

Dračice se ztěžka zapotácela. Všichni spatřili toho, který vystřelil osudnou ránu - člověka. Urostlého, plavovlasého a s mocichtivým výrazem. Zmatené Wěnye vhrkly slzy do očí. Dívka odvrátila pohled od bojovníka a zachytila vrávorající dračici - její matku.

„Mami?“ zašeptala.

Firyra už měla skelný pohled. „Gasdel?“ zasípala nechápavě a pak se otočila na dívku: „Sbohem.“ a zavřela oči navždy.

Wěnyra se nezadržitelně rozplakala, ale její pohled se soustředil na jediné: na muže, který jí zabil matku.

„Vzdejte se, prašiví elfové! Venku už mé vojsko obsadilo město. Od nyníška patří vaše území mně, Gasdelovi I.“ začal prohlašovat bojovník, ale to už dívka viděla rudě. Vrhla se proti němu, beze zbraně a nevnímala nebezpečí, jež jí hrozilo.

Najednou ucítila prudkou bolest v břichu. Klopýtla a zalapala po dechu. Trčel z ní mužův meč. Klekla si na kolena. Bolest se jí rozbíhala po celém těle a Wěnyra už záleželo jen najednou: na pomstě. Vzhledla vzhůru do bojovníkovy tváře a najednou se jí na mysl prodrala vzpomínka. Živá vzpomínka na otce, protože Gasdel byl její otec. Proto se matka tvářila tak překvapeně! Zemřela rukou toho, kterého milovala. A teď má zemřít i ona, Wěnyra? Copak ten člověk nepozná, že zabíjí vlastní dceru a svou lásku? Dívka se podívala nahoru do jeho tváře. Nebyl v ní žádný soucit, jen nenávisť k odpornému mišenci, k ní. Ano, už ví, kde je ta chyba. Je to člověk! Ani si neuvědomí, že jeho nenávisť je neopodstatněná. A přece právě on miloval elfku! Wěnyra se z posledních sil nadechla a křikla:

„Já, Wěnyra, dcera Firyry Zářivé, proklínám lidský národ! Za všechno co spáchali, za jejich pýchu, nenávisť a chtivost je proklínám kletbou umírajícího!“

Dívka vydechla, podívala se do tváře překvapeného bojovníka a její zrak spočinul na nehybném těle dračice. Ano, její matka. Konečně budou navěky spolu! A nechala se strhnout ledovým proudem smrti.

Dva dny uplynuly od smrti Wěnyry Půlelfky. A mnoho věcí se změnilo. Lidé obsadili celý K'aelad. Elfové se neubránili početné převaze. A Gasdel I. usedl na trůn nejenom nad královstvím lidí, ale i nad říší elfů. Přesto, že nakonec zjistil, že zavraždil Firyru v podobě dračice i svou dceru Wěnyru, která před sebou měla ještě celý život, neprojevil žádnou lítost, nedbal na prosby elfů o mír, ani na konec nenávisť mezi národy. Dokonce byl příliš pyšný na to, aby Půlelfce a její matce nechal udělat hrob. Nařídil, že v jednacím sále musí zůstat všechno v původním stavu na výstrahu ostatním, a tak skupinka elfů tajně v noci odklidila těla matky a dcery a navršila na ně mohylku z kamenů poblíž Velkého stromu, kde se pohřbívali elfové. Oni se poučili a překonali svou nenávisť, ale u lidí tomu bylo naopak. Osm dlouhých dní vojáci drancovali dříve překrásný K'aelad. Nyní se z něj stalo strašné místo. Elfové neměli žádné pravomoci. A lidé nepřidávali velkou váhu kletbě, která na ně byla uvržena.

Najednou se ale začaly dít podivné věci. Řady lidí po celém království kosila neznámá choroba. Projevovala se horečkou a zmodráním jazyka a do dvou dnů byl nakažen mrtvým. Kupodivu elfové vůči ní byli imunní. Nemoc řádila celý měsíc a za tu dobu vymřeli skoro všichni lidé a Gasdel I. nebyl výjimkou.

Nechtěli odhodit prastarou nenávisť a začít se dívat na realitu. Chtěli stále víc moci a byli slepí k pravdě. Za tohle všechno tvrdě zaplatili. Ale přesto, že víc jak dvě třetiny lidstva podlehly, lidé se množí mnohem rychleji než elfové. Za několik let nastane stejný problém, protože lidé se nepoučili. Nejraději by byli, kdyby elfové přestali existovat. Protože když chcete, zapamatujete si jen to špatné a na to dobré, co pro vás udělali, zapomenete.

A tak nyní už jen jednosměrná nenávisť mezi národy panuje dál, poněvadž život mladé dívky a její matky nestačí na její zlomení...

Zde leží Wënya Pülelfka a Firyra Zářivá.

Ukázaly elfům správnou cestu a otevřely jim oči.

Nechť jejich jména žijí navěky!

Cesta domů

Tereza Němcová

8. třída, ZŠ Videčská

Ve svitu měsíce se zaleskly vlčí oči.. Už sedmým dnem neviděly žádnou kořist a smečka hladověla čím dál víc. Před týdnem se jim podařilo uniknout lovcům, ale i přesto byla daleko od svého doupěte. Hlavní vůdce vyběhl po skalnatém povrchu jeskyně a dlouze zavyl. V jeho hlase zněla beznadějí a smutek. Za ním přišla jeho družka, která ho láskyplně olízla. Musí jít dál. Na druhý den se vlčí skupina vydala níže do pastvin. A poštěstilo se. Na pastvě byl statný jelen s mohutným parožím. Majestátně okusoval trávu a bodláky. Vlci se na sebe pođívali a jakoby říkali: „Teď je ta správná chvíle.“

Mohutné tlapy se odrazily od země. Vlci se rozdělili na levou, prostřední a pravou skupinu. Štvanice začala. Uší jelena se napřímily a statné tělo se dalo na útek. Vlci mu byli v patách. Jednomu vlkovi se podařilo přiblížit k jelenovi natolik, že skočil. Ale zvíře se uhnulo a vlk spadl na zem. Na nebohého jelena ale skočili vzápětí vlci z pravého boku. Jedna z vlčic se mu zakousla do šíše. Když na jelena skočily další čtyři vlci, vysílený tvor spadl na zem. Úspěch! Všichni se hladově zakousli do čerstvého masa. Hlad byl zažehnán.

Jemný větřík čechal vlkům huňaté kožichy a oni, posílení žrádlem, se po dlouhé době svalily do trávy a začali laškovat s ostatními. Byl to hezký den, slunce hřálo a slabý vánek čeřil výdechy z vlčích čenichů. Večer si lehli do blízké jeskyně a usnuli spokojeným spánkem.

Vůdčí vlk si sedl na malý kamenný výběžek, jeho věrná družka přicupitala za ním, radostně ho olízla. Zasněně pozorovali měsíc. Konečně doma!

Jak jsme hledali o

Jiří Kubeček

8. třída, ZŠ Videčská

prázdninách cache (kešku).

Jeden týden o prázdninách přijel na naši chatu na Grůň můj bratranec Jeník. Říkal, že bychom se mohli vypravit a hledat novou kešku, která by měla být schovaná na hřebínku Velkého Polomu. Protože oba dva jezdíme rádi na kole, domluvili jsme se, že nepůjdeme pěšky, ale na kole. Vyrazili jsme a zastavili jsme se na Bílém Kříži, kde jsme jednu kešku našli a ta byla teprve přednedávnem schovaná. Bylo v ní ukrytých spoustu věcí. Našli jsme v ní i travelbug. Travelbug je kovová vizitka a k ní připnutá jakákoli věc, a ta putuje po celém světě. Putuje tak, že když najdu další kešku, přidám tento travelbug do ní. Musím to pak zapsat na internet pro další zájemce, kteří se taky vypraví do přírody za hledáním.

Z Bílého Kříže jsme pokračovali dál.

Jeli jsme po šotolinové cestě a najednou vidím, že jede Jeník po ráfku. Píchl kolo. Nezbyvalo nám nic jiného, než se vrátit na Bílý Kříž a tam si v hospodě půjčit lepení na kolo.

Než jsme kolo zalepili, utekla asi hodina a my jsme se rozmýšleli, jestli ještě máme pokračovat v cestě, nebo ne, abychom se stihli vrátit, než se začne stmívat.

Hodili jsme si korunou a vyhrálo, že máme jet dál. Jeli jsme zase tou samou cestou. Šotolinu jsme raději obešli. Šli jsme asi hodinu pěšky a tento čas nám potom chyběl. Protože kopec na Velký Polom byl hodně strmý, museli jsme jít i dál pěšky. Kola jsme museli přenášet, vyhýbat se mokřavám a spadlým stromům. Na tomto hřebení často padají stromy, protože tam fouká vítr, a proto se mu říká Velký Polom. Konečně jsme vystoupali na vrchol, zapnuli jsme GPS a ta nám ukazovala, jak daleko jsme vzdáleni od schované kešky. Když jsme ji našli, byli jsme šťastní.

Víte, kde byla schovaná? Na stromě v opuštěné budce pro ptáky. Budka byla asi čtyři metry od země. Naštěstí umím lézt po stromě, tak to nebylo pro mě nic těžkého.

Pomalu se začalo stmívat a my jsme měli ještě velký kus zpáteční cesty před sebou. Vždycky nosím sebou čelovku, ale tentokrát jsem ji zapomněl. Naštěstí byla jasná noc a na cestu nám svítil měsíc. Nejedlo se moc dobře, ale přece jsme to nějak zvládli.

Přijeli jsme domů, snědli jsme dva talíře polévky a zachumlali se pod peřinu. Hned jsme usnuli. Spali jsme další den celé dopoledne. Maminka se už chodila na nás dívat, protože nikdy tak dlouho nespím.

Včerejší den se mi moc líbil a budu na něho moc vzpomínat. Ještě, že mám tak hodného bratrance, který se mnou jel. Sám bych tam nikdy nejel, protože bych se bál.

Obsah:

Kategorie 4. třída - próza

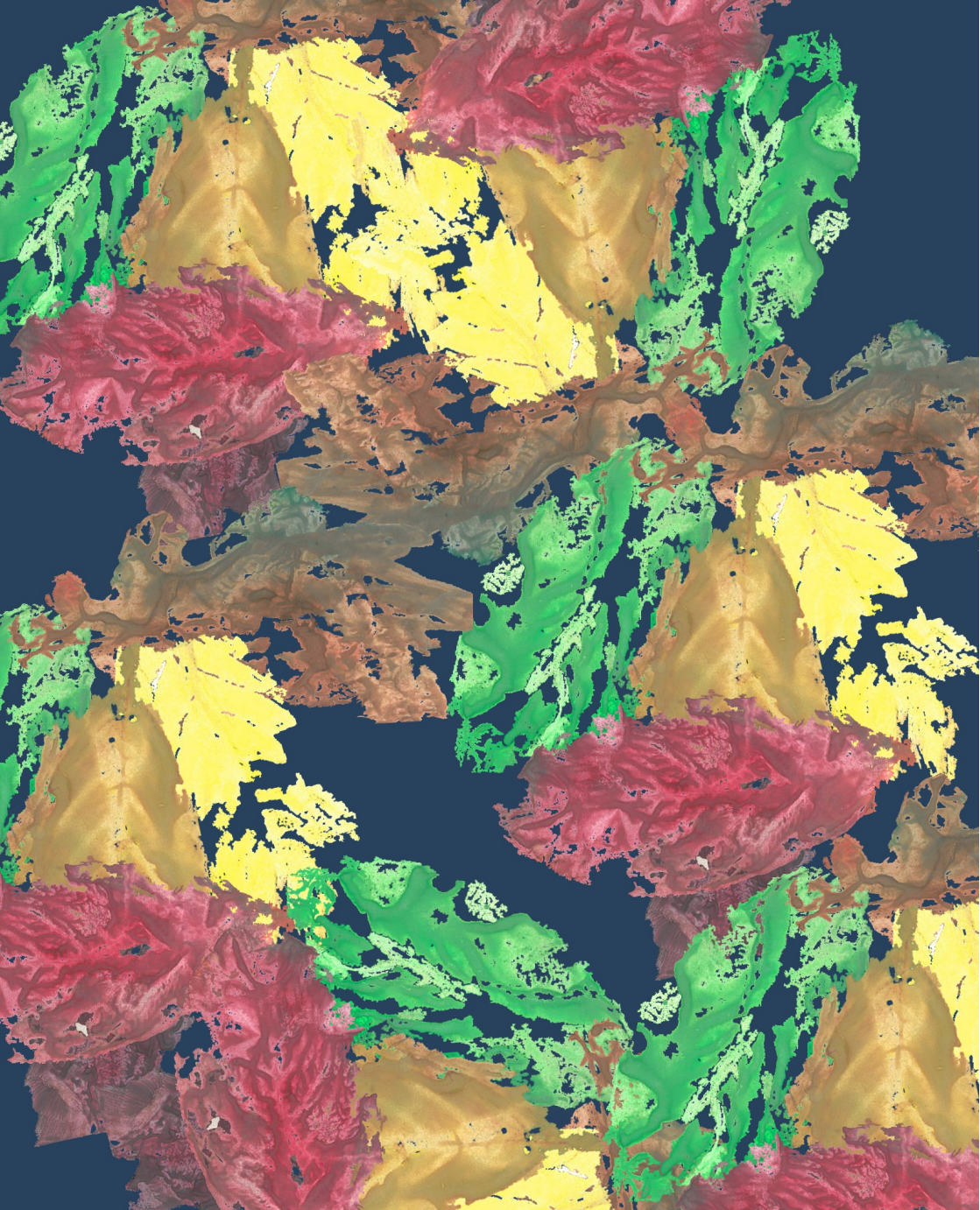
1. místo: Czekajová Pavla
2. místo: Mitášová Michaela
3. místo: Fryšarová Kateřina

Kategorie 5. třída - próza

1. místo: Blinková Zuzana
2. místo: Krčmová Jana
3. místo: Pěchová Johanka

Kategorie 8.-9. třída - próza

1. místo: Hoferková Kateřina
2. místo: Němcová Tereza
3. místo: Kubeček Jiří

 MĚSTSKÁ KNIHOVNA

ROŽNOV/POD RADHOŠTĚM